

РЕШЕНИЕ

№ 892

гр. София, 15.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-20 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Даниела Г. Шанова

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Даниела Г. Шанова Гражданско дело № 20231100108171 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по кумулативно обективно съединени иски с правно основание чл. 2, ал.1, т. 3, предл. първо от ЗОДОВ, предявени от С. Я. С. против ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди /болки и страдания/ в размер на сумата от 26000 лв., и на обезщетение за имуществени вреди в размер на сумата от 4000 лв. /пропуснати ползи от трудово възнаграждение за периода от 04.05.2017г. до 05.05.2021г., претърпени вследствие от незаконно обвинение в престъпление по чл. 144, ал. 3 вр. ал. 1 от НК, по повод на което било образувано досъдебно производство № 2015/2016 г. по описа на СДВР и НОХД № 10723/2017г. по описа на СРС, 122 състав и 7 състав, което е приключило с влязла в сила на 05.05.2021г. оправдателна присъда, ведно със законна лихва върху претендираните като главница суми, считано от 05.05.2021г. до окончателното изплащане. Претендира разноски.

В срока за писмен отговор след предоставената съгласно чл. 131 ГПК възможност, ответникът ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан, а също така и по размер. Твърди, че ищеца вече е бил осъждан за други деяния, поради което трудно защитима е тезата, че е търпял описаните негативни преживявания като резултат от посоченото наказателно производство. Счита, че дори да има нанесени вреди, то те не са в сочения интензитет и не обосновават присъждането на обезщетение в заявения размер. Счита, че от събраните доказателства не може да се обоснове извод, че твърдените вреди са пряка и непосредствена последица от поддържаното обвинение, евентуално, че търсеният размер за обезщетяване на неимуществените вреди е завишен. Заявява възражение за погасяване на вземането за обезщетение за имуществени

вреди по давност.

Съдът, като прецени всички събрани по делото доказателства и доводи на страните по свое убеждение, прие за установено от фактическа страна следното:

От приобщените към доказателствения материал по настоящото дело с НОХД № 10723/17 г. по описа на СРС, ВНОХД № 4583/20 г. по описа на СГС, ВНОХД 3491/20 г. по описа на СГС, състав писмени доказателства е видно, че срещу ищеца е водено досъдебно производство № ЗМ 2015/16 г. по описа на 05 РУП СДВР и пр. пр. № 37153/16 г. на СРП, образувано на 02.09.2016г. за престъпление по чл. 144, ал. 3 вр. с ал. 1 НК. С постановление от 27.04.2017г. на разследващ полицай при 05РУ-СДВР като обвиняем е привлечен С. Я. С. и му е повдигнато обвинение за това, че на 19.07.2016г. около 13.30ч. в гр. София, кв. „*****“, на стълбищната площадка пред ап. 4 се е закарал с убийство на Р.И.И. и това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му - престъпление по чл. 144, ал. 3 вр. с ал. 1 НК, за което престъпление се предвижда лишаване от свобода 6 години.

С постановление от 27.04.2017г. му е взета мярка „Задържане под стража“ от прокурор по реда на чл. 64, ал. 2 от НПК, за срок от 72 часа, считано от датата а часа на предявяване на постановлението /04.05.2017г./ и обвиняемия бил конвоиран в „Следствен арест“ гр. София, ул. „*****“

На 04.05.2017г. досъдебното производство е изпратено на СРС с искане за вземане на мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по отношение на обвиняемия С. Я. С.. С протоколно определение от 07.05.2017г., влязло в законна сила на 11.05.2017г. по НЧД № 7912/2017г. по описа на СРС, НО, 9 състав искането на СРП за вземане на мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по отношение на С. С. е оставена без уважение, като спрямо ищеца С. е взета мярка за неотклонение „Подписка“ и е разпоредено да бъде освободен незабавно от задържането му след изтичането на срока от 72 часа.

По внесен на 22.06.2017 г. обвинителен акт в съда е образувано съдебно производство пред СРС, като на ищеца му е повдигнато обвинение за описаното деяние. С присъда от 10.10.2019г. по НОХД № 10723/2017 г. на СРС, НО, 7 състав, ищецът е бил признат за невиновен и оправдан за повдигнатото му обвинение. По протест на СРП е образувано въззивно наказателно производство по ВНОХД № 4583/2020г. на СГС, НО, XIII въззивен състав. С окончателно решение № 260292/05.05.2021 г. по делото оправдателната присъда на СРС е потвърдена и е влязла в законна сила.

От представената справка за съдимост се установява, че ищецът С. Я. С. е бил осъждан за престъпления от общ характер по НОХД № 566/2003 г. на РС-Нови пазар със споразумение за престъпление по чл. 197 т. 3 вр. чл. 195 ал. 1 т. 3,4 и 5 от НК вр. чл. 26 НК с налагане на наказание глоба в размер на 10 лв.; НОХД № 7346/2004 г. на СРС със споразумение за престъпление по чл. 198 ал. 1 пр. 2 НК със споразумение с налагане на наказание лишаване от свобода за срок от три месеца, като изпълнението на наказанието е отложено за срок от три години; НОХД № И-4457/2010 на СРС със споразумение за

престъпление по чл. 194 ал. 3 вр. чл. 194 ал. 1 от КН с налагане на наказание глоба в размер на 300 лв.; НОХД № 20/2013 г. на СГС с присъда за престъпление по чл. 115 НК с налагане на наказание лишаване от свобода за срок от дванадесет години; с решение на САС по ВНОХД № 534/2013г. присъдата на СРС е изменена, като деянието е преквалифицирано като такова по чл. 124 ,ал. 4, пр. 1 вр. ал. 1 НК и наложеното наказание е намалено на три тгодини и шест месеца лишаване от свобода. В справката за съдимост е отбелязано, че наказанието е изтърпяно на 09.02.2016г.

В периода на провеждане на наказателно производство по процесното обвинение не са били регистрирани други престъпления извършени от ищеца, нито е имало висящи наказателни производства срещу него.

От събраните по делото свидетелски показания на свидетеля Р.А.М., живееща на семейни начала с ищеца се установява, че той е бил изплашен и потресен, че ще влезе пак в затвора, затова не излизал никъде. Без повод се карал вкъщи, крещял, викал. Не можел да спи, нощно време се събуждал по никое време.

Опитвал се на много места да работи, но му отказвали, понеже е осъждан. Затова, че е повдигнато обвинение срещу него, не можел да почне работа на трудов договор. Работел на частно периодично, което било зле за семейството, само свидетелката работела. Между 2016 и 2022 - 23 г. св. М. работела постоянно, а ищеца колкото можел, от вкъщи помагал с надомна работа на свидетелката, за да се разсейва.

Свидетелката потвърждава, че С. е бил в затвора заради убийство извършено през 2011г. От затвора излязъл през февруари 2016г. Откакто излязъл помагал на съседите винаги, когато го помолели. Ищецът С. бил домоуправител преди и съседите го питали разни неща.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира предявената искова претенция за присъждане на неимуществени вреди за частично основателна.

По иска за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди

Съгласно чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ отговорността на държавата за вреди, причинени на гражданите от органите на прокуратурата в случая е фиксирана при строго определени условия, а именно: незаконно обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление. В случая е образувано и проведено наказателно производство и ищецът е бил обвинен в престъпление, по което е бил оправдан с влязла в сила присъда, което е основание да бъде ангажирана отговорността на държавата, чрез нейните органи. Оправдателната присъда е постановена на първа инстанция, протестирана е от прокурор и след потвърждаването ѝ от въззивна съдебна инстанция е влязла в сила. С действията си по предявяване и поддържане на обвинение в извършване на тежко умишлено престъпление от общ характер, по което ищеца е бил оправдан, на същия са причинени и е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в накърняване на личното му достойнство и чест.

Съдът съобрази, че личността на всеки човек с формирани нормални човешки ценности и личностни представи, биха били накърнени в следствие на едно незаконно обвинение и водения срещу него наказателен процес, поради което дори и при липсата на конкретни доказателства за това не следва да се отрича настъпването на описаните в исковата молба вреди от ищеца, изразяващи се в негативно отражение на психологическото му състояние, стрес, унижение и притеснения от наказателна репресия срещу него. В съдебната практика трайно е прието, че в случай на незаконно обвинение следва да се приеме, че по време на цялото наказателно производство лицето, обвинено в извършване на престъпление, за което в последствие е оправдано, изпитва неудобства, чувства се унижено, а също така е притеснено и несигурно; накърняват се моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване. В тази именно връзка е и възприетото в съдебната практика разбиране, че при установяване на този вид неимуществени вреди, не бива да се изхожда само от формалните, външни доказателства – *решение № 480/23.04.2013 година, постановено по гр. д. № 85/2012 година по описа на ВКС, ГК, IV з. о.; решение № 55/11.03.2013 година, постановено по гр. д. № 1107/2012 година по описа на ВКС, ГК, IV з. о. и др.* Когато обаче се твърдят да са причинени болки и страдания над обичайните за такъв случай или конкретно увреждане на здравето, а също и други специфични увреждания с оглед конкретни обстоятелства, те следва да се докажат от ищеца съгласно разпоредбата на [чл. 154 от ГПК](#).

С оглед на изложеното, въз основа на събраните гласни доказателства съдът намира за установено по делото, че в резултат на незаконното обвинение на ищеца са причинени морални страдания, изразяващи се в уронване на доброто му име като човек, накърняване на честта и достойнството му, негативно отражение върху социалния му живот, както и общо върху физическата и психическото му състояние.

Размерът на обезщетението на претърпените вреди следва да бъде определен от съда по справедливост. Според *ППВС № 4/23.12.1968 г.* при определяне размера на обезщетението за неимуществените вреди следва да се вземат под внимание всички обстоятелства, които обуславят тези вреди. *В т. 11 от ТР № 3/22.04.2005 г. по т.гр.д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС* е разяснено, което се приема и от съдебната практика на ВКС – *решение № 175/14.06.2016 г. по гр. д. № 6268/2015 г. на IV-то гр. отд. на ВКС*, че понятието „справедливост“, по смисъла на [чл. 52 от ЗЗД](#), не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда. Такива са вида, характера, интензитета и продължителността на увреждането на ищеца. Конкретно при исковете по [чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 1 от ЗОДОВ](#) такива правно релевантни обстоятелства – критерии за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления – умишлени или по непредпазливост, за които ищеца е оправдан; продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му; вида на взетата мярка за неотклонение, другите наложени на ищеца

ограничения в рамките на наказателното производство; както и по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца – има ли влошаване на здравословното му състояние и в каква степен и от какъв вид е то, конкретните преживявания на ищеца, и изобщо – цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му – семейство, приятели, професия и професионална реализация, обществен отзвук и пр.

Обезщетението за неимуществени вреди от деликта по чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ се определя глобално за всички неимуществени вреди, претърпени от ищеца в резултат на приключилото с оправдателна присъда, незаконосъобразно наказателно преследване срещу него. Обезщетението за неимуществени вреди в хипотезата на чл. 2 от ЗОДОВ е за увреждане на нематериални права, блага или правнозащитими интереси, а вредите се изразяват в нравствени, емоционални, психически, психологически терзания на личността, накърнена чест, достойнство и добро име в обществото. Целта на обезщетението е не да поправи вредите, а да възстанови психическото, емоционалното и психологическо равновесие на пострадалото лице. Следва да се приеме, че по време на цялото наказателно производство лицето, което е обвинено в извършване на престъпление, за което в последствие е оправдано, изпитва неудобства, чувства се унижено, а също така изпитва притеснение и несигурност; накърняват се моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване. *В този смисъл е решение № 480 от 23.04.2013 г. по гр. д. № 85/2012 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС.*

Съвкупната преценка на обсъдените доказателства обосновава несъмнен извод, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение и подлежат на обезщетяване от ответника Прокуратура на Република България, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3, вр. чл. 4 от ЗОДОВ.

В случая се установи, че ищеца е бил обвинен в извършването на тежко умишлено престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК. Производство в досъдебната фаза е продължило от 27.04.2017г. до привличането към наказателна отговорност с внасяне на обвинителен акт срещу ищеца в съда на 22.06.2017г. – близо два месеца, а след повдигане на обвинението цялото наказателно производство е продължило до 05.05.2021г. – или общо близо четири години.

При определяне размера на обезщетението за вреди от незаконни процесуални действия на правозащитните органи, гражданският съд съобразява данните за личността на пострадалия, но при тази преценка не може да се позовава на обстоятелства относно деянието, за което лицето е било оправдано. Обвинението в извършване на тежко умишлено престъпление, за което лицето е било оправдано сочи за по-висок интензитет на претърпените морални вреди, но не дава основание за негативна преценка за личността на незаконно обвинения. Несъмнено, съдебното минало на пострадалия е фактор, който следва да бъде отчетен при преценка на личността му, но доколко повдигането на обвинение за деяние, което лицето не е извършило се е отразило негативно на физическото здраве, психиката му, на контактите и социалния му живот следва да бъде преценявано с оглед конкретиката на случая /така решение № 112 от 14.06.2011 г. на ВКС по гр. д. № 372/2010

Съгласно чл. 5, ал. 2 ЗОДОВ, когато пострадалият виновно е допринесъл за увреждането, дължимото от държавата обезщетение се намалява. Обезщетението се намалява, когато настъпилият вредоносен резултат е в причинно-следствена връзка с поведението на пострадалия; когато пострадалият с действията си по време на наказателното преследване недобросъвестно е създал предпоставки за повдигане и поддържане на незаконно обвинение. Такива действия са недобросъвестно направени неистински признания; въвеждането на органите на разследването в заблуждение с цел да се прикрият определени обстоятелства, да се забави или опорочи разследването на престъпление. Обремененото съдебно минало на пострадалия от незаконно обвинение не е фактор, имащ отношение към хипотезата на чл. 5, ал. 2 ЗОДОВ - съдебното минало на лицето няма отношение към законността на действията на правозащитните органи при привличане на едно лице към наказателна отговорност и осъществяването спрямо него на процесуална принуда.

В конкретния случай се установи, че срещу ищеца са били водени и други наказателни производства преди повдигането и поддържането на процесното обвинение, по които той е изтърпял наложените му наказания. Последното не изключва възможността ищеца да търпи вреди от уронване на честта и доброто му име от незаконното обвинение в престъпление и негативните промени, които са настъпили в живота му в резултат на същото.

Съдът съобрази множеството осъждания и образувани срещу ищеца наказателни производства, които приема, че също са допринесли за неговия недобър социален статус в обществото, както и на емоционалното му състояние през процесния период. Предишните осъждания на ищеца му оказват въздействие и имат отношение към изпадането му в стресово състояние и безспорно намират и отражение върху неговото общо емоционално състояние. Съдът приема, че е налице причинно-следствена връзка с процесното съдебно производство, за което на ищеца се дължи обезщетение за претърпените неимуществени вреди, но при определяне на конкретния размер на обезщетението следва да се отграничат негативните преживявания, които са породени от предходните му осъждания за извършени от него престъпления.

По изложените съображения съдът приема, че негативните изживявания, свързани с повдигнатото обвинение, са се отразили на ищеца в относително по-малка степен в сравнение с лице, което никога не е било регистрирано за извършено престъпление и никога не е било обект на наказателно преследване.

Съгласно приетото с т. 13 на ТР № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т.гр.д. № 3/2004 г., ОСГК, обезщетението за неимуществени вреди от деликтите по чл. 2, т. 2, пр. 1 и пр. 2 от ЗОДВПГ (сега чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ) включва и обезщетението за вреди от незаконно наложената мярка за неотклонение „задържане под стража“. Прието е, че държавата отговаря за вреди по чл. 2, т. 1 от ЗОДВПГ, когато задържането под стража е отменено като незаконно, независимо от развитието на досъдебното и съдебно производство, като в тези

случаи обезщетението се определя самостоятелно. Ако лицето е оправдано /както е в настоящия случай/ или образуваното наказателно производство е прекратено, държавата отговаря по чл. 2, т. 2 от ЗОДВПГ. В тези случаи обезщетението за неимуществени вреди обхваща и вредите от незаконното задържане под стража. Съдът отчита, че за целия срок на наказателното производство, на подсъдимия ищец е било наложено ограничение в правото на свободно придвижване за срок от 72 часа с наложената му мярка за неотклонение „задържане под стража“, променена в по-леката „подписка“ до края на наказателното производство. Същевременно още с постановената в първата съдебна инстанция присъда ищецът е бил оправдан, но същата е протестирана от прокуратурата пред горната съдебна инстанция.

Съгласно цитираната съдебна практика като ориентир за определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди, следва да служи още и стандартът на живот в страната към периода на увреждането, както и да се отчете обстоятелството, че осъждането на държавата в лицето на процесуалния субституент – Прокуратурата на РБ за заплащане на обезщетение, само по себе си също има ефект на репарация за ищеца, като размера на обезщетението не следва да бъде източник на обогатяване. За периода на увреждането от 27.04.2017 г. – 05.05.2021 г. минималната работна заплата в страната е нараснала от 460 лв. през 2017г. на 650 лв. през 2021г., или средният ѝ месечен размер е 555 лв., респ. 6660 лв. годишно. Съдът споделя и съдебната практика на ВКС по други гр. дела – напр. *определение № 549 от 19.05.2015 г. по гр. д. № 813/2015 г. на ВКС, III г.о., ГК* - относно размера на обезщетенията за неимуществени вреди по сходни казуси.

Съдът съобрази възрастта на ищеца към датата на привличането му като обвиняем - 48 годишен, за който не се установи да е имал постоянна работа към този момент, както и общественно-икономическите условия в страната и стандарта на живот в държавата и счита, че на ищеца С. Я. С. следва да се присъди обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди в размер на 7000 лв., като Прокуратурата дължи обезщетение в посочения размер за неимуществените вреди, които са в доказана причинна връзка с неиздържалото пред съда обвинение в закана за убийство. Това е размерът, който в най-пълна степен съответства на степента и характера на търпените болки и страдания, с оглед продължителността на наказателното производство, стресът, напрежението и страха от осъждане, както и на вида на упражнената процесуална принуда спрямо него. Съдът счита, че тази сума справедливо ще поправи вредите, които ищеца е понесъл от незаконно повдигнатото обвинение срещу него.

Върху така определеното обезщетение за неимуществени вреди се дължи законна лихва, считано от датата на влизане в сила на оправдателната присъда - 05.05.2021 г. В останалата ѝ част исковата претенция е неоснователна и следва да се отхвърли, тъй като не се доказаха други извън приетите от съда вреди и като завишена, съобразно критериите по чл. 52 от ЗЗД.

По иска за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, претендирани като пропусната полза от неполучено трудово възнаграждение

Според разпоредбата на [чл. 4 ЗОДОВ](#), държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. В [чл. 82 ЗЗД](#) имуществените вреди са два вида - претърпени загуби и пропуснати ползи. Според т. 11 на ТР № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС обезщетението за имуществени вреди се определя с оглед особеностите на всеки конкретен случай и при наличие на причинна връзка с незаконните актове на правозащитните органи, от което е видно, че за да се присъди обезщетение за имуществени вреди следва да се установи причинна връзка между вредата и незаконното обвинение в извършване на престъпление.

Прокуратурата носи имуществена отговорност за периода на отстраняването на служителя от работа, тъй като органът по назначаването не действа по своя преценка, а по силата на закона, следствие действията на органите на досъдебното производство.

Претенцията за заплащане на пропуснати ползи е недоказано по основание.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, не се установи пълно и главно, че преди повдигане на обвинението ищеца е работил по трудово или служебно правоотношение респ., че след това е бил отстранен от работа, като не е получавал заплата за периода от 04.05.2017г. до 05.05.2021г., когато е окончателно оправдан. Единствените ангажирани в тази насока доказателства са показанията на св. М., които освен твърде общи, са ценени от съда и с оглед разпоредбата на чл. 172 ГПК с отчитане на евентуалната заинтересованост на свидетеля – живееща на семейни начала с ищеца. По делото няма доказателства в подкрепа на твърденията на ищеца за възможностите за реализиране на доход в размер на твърденията в исковата молба. Следователно недоказано остава твърдението за причинени имуществени вреди под формата на пропуснати ползи. Пропуснатата полза е имуществено увреждане, изразяващо се в неосъществено увеличаване имуществото на увредения. Изхожда се от предположение за състоянието, в което имуществото на пострадалия би се намирало, ако деликвентът не бе извършил противоправното деяние.

Съгласно задължителното тълкуване на закона, дадено от ВКС с ТР № 3/2021 г. на ОСГК причинените от деликт пропуснати ползи трябва да бъдат доказани със сигурност. На обезщетяване подлежат само реални вреди, а не предполагаемите или хипотетични. Вероятността за увеличение на имуществото на увреденото от деликт лице не е достатъчна, за да се приеме наличието на пропусната полза. Сигурното настъпване на увеличаване на имуществото на увреденото лице подлежи на доказване чрез доказване на факти, от които произтича тази възможност. Предположението за наличието на пропусната полза трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото на увреденото лице.

С оглед изложеното предявеният иск за заплащане на обезщетение за пропуснати ползи следва да бъде отхвърлен като недоказан.

Предвид отхвърлянето на тази искова претенция съдът не дължи произнасяне по

направеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност.

Относно разноските:

На основание чл. 78 от ГПК, във вр. с чл. 9а и чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ и с оглед изхода от делото, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноските за внесената държавна такса – 10 лв. Видно от представения с исковата молба договор за правна защита и съдействие на адв. П. е уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв., както и е посочен начина му на плащане – в брой, поради което съдът приема и този разход за реално извършен. Следва да се присъдят разноските за адвокатско възнаграждение по списъка за разноски на ищеца по чл. 80 от ГПК, но съразмерно с уважената част от иска, а именно 233 лв.

Така мотивиран, Софийски градски съд, ГО, I-20 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, с адрес гр. София, бул. „Витоша“ № 2 да заплати на С. Я. С. с ЕГН ***** и адрес гр. София, ж.к. „*****“ на основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. първо от ЗОДОВ, сумата от **7000 лв.**, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от повдигнато незаконно обвинение в извършване на престъпление по чл. 144, ал. 3 вр. ал. 1 от НК, за което е оправдан с влязла в сила присъда по НОХД № 10723/2017 г. на СРС, НО, 7 състав, потвърдена с решение № 260292/05.05.2021 г. по ВНОХД № 4583/2020г. на СГС, НО, XIII въззивен състав, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 05.05.2021г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в останалата част над 7000 лв. до размера от 26000 лв., като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявения от С. Я. С. с ЕГН ***** и адрес гр. София, ж.к. „Кремиковци“, бл. ***** срещу ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, с адрес гр. София, бул. „Витоша“ № 2, иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. първо от ЗОДОВ, за заплащане на сумата от 4000 лв. - обезщетение за имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи от трудово възнаграждение за периода от 04.05.2017г. до 05.05.2021г., претърпени вследствие от незаконното обвинение, ведно със законната лихва от 05.05.2021г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, с адрес гр. София, бул. „Витоша“ № 2 да заплати на С. Я. С. с ЕГН ***** и адрес гр. София, ж.к. „*****“ сумата от **10 лв.** - разноски за внесена държавна такса по гр.д. № 8171/2023г. по описа на СГС, ГО, I-20 състав, както и сумата от **233 лв.** - разноски за платено адвокатско възнаграждение, съразмерно с уважената част от иска.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчване препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____